Вова малий ніби справді поблід.
Мама питає в тривозі:
— Може, болить голова чи живіт?
Може, де впав на дорозі?

Син покрутив головою, що — ні,
Мовчки стоїть і ні слова.
— Чом ти не кажеш нічого мені?
Що це?
Що сталося, Вова?

Глянула й ледве не кинеться в плач:
Ясно! Потрібна примочка! —
Сильно розпухла надута, як м'яч,
Ліва щока у синочка.

Гуля така — аж обличчя криве.
Що за напасть і від чого?..
Добре, що лікар в сусідстві живе,
Мама швиденько — до нього.

Вова ще дужче від сорому зблід
(Винен — а мамі турбота!).
Входить і каже
Той лікар-сусід:
— Ну, роззявляй свого рота!

Вова скрививсь і... за шафу шмигнув.
— Я не розкрию,— бурмоче.
Витягли Вову... Він губи надув —
Рота роззявить не хоче.

Довго пручавсь... Та скорився-таки!
Лікар націлив пінцети

Й витяг у Вови із-за шоки
Дві здоровенних котлети.

Ті, що він зранку лінивсь проковтнуть
(Так і в дворі ото грався!),
Ті, які досі вже... скисли, мабуть!
Лікар
Стояв і сміявся.

Сором за сина матусю узяв:
— Ах, ти ж ледащо уперте!
— Так, чого доброго, — лікар сказав,—
Можна й від голоду вмерти!